

19 60

NAŠA LUČ

7

Svetovni evharistični kongres v Monakovem

je za nami. Tistim, ki so se ga mogli udeležiti, bo za vedno ostala pred očmi milijonska množica, zbrana na ogromnem kongresnem trgu. Sredi te množice je bil postavljen oltar, nad njim pa platnena streha kakor odprti šotor, pod katerim šotori Bog med nami, Kristus v sv. Hostiji. Čudovit vtis te zajame še sedaj, ko v mislih obnavljaš to podobo zbrane množice vseh ljudstev, zbrane v miru, tihoti in redu. Kristus združuje ljudstva, Kristus miri strasti, Kristus življenje ureja v srečo človeka, posilnjenja božjega na zemlji, ki potuje proti večnosti.

Poleg rojakov s tržaške in goriške okolice, ki so prišli na kongres s posebnim vlakom in jih je bilo okoli 500, poleg zastopnikov naših Korošcev iz Avstrije in par Slovencev iz Jugoslavije, odkoder naši ljudje niso mogli priti na to veliko cerkveno proslavo, so prišli kongresne dneve v Monakovo tudi zastopniki naših izseljencev iz zelo različnih in oddaljenih držav: Argentine, Brazilije, Združenih držav, Anglije, Belgije, Francije, Švice, Nemčije, Avstrije in iz notranjosti Italije. V lepi domači družbi smo imeli v petek 5. 8. v kapeli sester na Georgenstrasse otvoritveno službo božjo, ki jo je imel č. g. dr. Pavle Robič, slovenski izseljenski zastopnik pri papeških uradih v Rimu. Duhovno misel je po evangeliju podal č. g. Réven. Zborovanje je nato vodil č. g. I. Kunstelj iz Anglije. Predaval je č. g. Tone Ilc iz Belgije o »Sv. Rešnjem Telesu in cerkveni edinosti«. V soboto 6. 8. je bilo po sv. maši drugo zborovanje. Na tem je predaval msgr. dr. J. Vodopivec, profesor v Rimu, o tem, kako nas Kristus v sv. Hostiji druží in edini. Duhovno misel je podal prof. dr. P. Slapar iz Avstrije. V razgovoru je bilo veliko razpravljanja o tem, kako naj bi Slovenci po svetu delali složno in pogumno za povzdigo krščanske vere in da svet spozna slovenski narod in njegove pravice.

Odslej boste prejeli »Našo luč« spet vsak mesec.

Kongres je bil lepo srečanje naših ljudi z vseh koncev sveta. Prav lepo razumevanje je bilo med nami. Škoda, da ni bilo več časa na razpolago, ker bi si radi drug drugemu toliko povedali in marsikaj razložili.

Pogrešali pa smo rojakov z Dolenjskega, Gorenjskega in Štajerskega, ki jim oblasti niso dale možnosti, da bi se kakor toliko drugih narodov — črnih, rumenih in belih — udeležili te edinstvene verske prireditve.

Ko o tem kongresu podajam zaključno poročilo, iz srca pozdravljam vse rojake po svetu, ki so bili v duhu z nami, in jih preko »Naše luči« pozivam s slovensko evharistično pesmijo: »Mogočno se dvigni nam spev iz srca, v pozdrav Rešeniku, vladarju svetla«

Udeleženec

N * A * Š * A * L * U * Č

Vez med Slovenci po Zapadni Evropi

9. LETNIK

»»««

List izide desetkrat v letu, vsak mesec razen
junija in avgusta.

»»««

Za uredništvo odgovorja: dr. Janko Hornböck.
Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskar-
na Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Naslovuredništva in uprave:

» N A Š A L U Č «, Viktringer Ring 26,
Celovec-Klagenfurt, Austria.

»»««

List naročajte pri poverjenikih ali naravnost pri upravi. Če ga naročate pri upravi v Celovcu, stane na leto: 28 šil., 50 bfr, 6 ffr, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil, 1.50 dol.

Printed in Austria.

SEPTEMBER 1960

Očka, danes god praznuješ;
dan za nas je vse vesel...
Očka, skloni se sem k meni,
da te bom gorkó objell!

Očka, skloni se še malo
da pobožam ti obraz,
da poplačam za skrbí te,
ki imaš jih ti za nas!

Očka, skloni se še malo,
da poljubim ti oči,
da izbrišem ti iz duše
in iz srca vse skrbí!

Očka, skloni se še enkrat,
da te bom takó objell,
da boš z mamo in otroki
danes od srca vesel!

Janko Polak

Eden izmed mnogih ...

Kot mnoge je tudi Franca revščina pognala po svetu. Kmalu za njim je prišla še žena in 5 otročičev. V tujini so kmalu dokupili še dva otročiča. Franc se je na vse načine mučil za svoj drobiž. Oskrbel je najpotrebnejše. Upal je, da bo vedno lažje.

A udarila je druga svetovna vojna. Z njo se je povrnila beda. Zaslužil je 24 belgijskih frankov. Na živilske nakaznice je dobil le malenkost. Na „črno“ pa ni mogel kupovati, ker njegova dnevna plača ni zadostovala niti za kilogram graha. Za kilogram kruha bi moral delati tri dni.

Spoštovanje našim očetom

Lepo je, da vsako leto s posebnimi proslavami počastimo naše skrbne mamice. To je naša dolžnost.

Kaj pa naši očetje? Bomo nanje čisto pozabili? Tega res ne smemo napraviti.

Ako namreč opazujemo življenje slovenskih družin v rudarskih naseljih v zapadni Evropi, nas mora globoko v srce zadeti usoda naših očetov.

Njihova življenjska pot je garanje, mučna rudarska bolezen in skoro redno smrt v najlepših moških letih.

Borba za kruh ali pomanjkanje svobode je naše očete pognalo po svetu. Mnogi so se zarili v rudnike zapadne Evrope.

Kakšna sprememba! Slovenske njive, vinograde, polja in gozdove, kjer vse prekipava od zdravja, so zamenjali z zadušnimi hodniki in rovi v podzemlju. Samo tisti, ki so to skusili, bi mogli razodeti, kako bridka je bila ta pot v novo življenje.

V rudnikih so naši očetje garali kot živina.

In v kakšnih okoliščinah?!

Vročina je često tako neznosna, da od rudarja v curkih teče znoj, predno je začel delati. Rovi so včasih tako nizki, da se more rudar le po polževo priplaziti vanje in mora v tem položaju tudi delati.

In prah! To je strahota. Povsod v jami, posebno pa tam, kjer kopljejo premog, je toliko prahu, da se zgodi včasih, da rudar še svoje lastne svetilke ne vidi. Človek se sprašuje, kako je mogoče vzdržati v takem pekl.

Povrhu tega na vsakem koraku v rudniku preti smrtna nevarnost. Vsak hip se utegne utrgati kamen nad delavcem v rovu in ga potlačiti pod seboj. Tudi zamotane tehnične naprave v rudniku stalno terjajo žrtve med delavci.

Posebno nevarnost v podzemlju predstavlja tudi plin, ki je nevaren že sam po sebi. Če pa se vname, povzroči eksplozijo, ki seje smrt, kamor seže.

V takih razmerah so delali naši očetje in še delajo. Navajeni na trdo delo v domovini so se tudi v tujini oprijeli posla s takim pogumom in zvestobo, da so se jim čudili vsi, ki so imeli z njimi opravka. Tuji svet jih je začel ceniti kot neprekosljive delavce.

A motili bi se, če bi mislili, da je rudnik tako zaposlil sile naših očetov, da niso imeli več smisla in moči za kaj drugega. Pokazalo se je namreč, da siro-

mašna domovina le ni pošiljala svojih sinov v tujino praznih rok. V potno culo jim je povezala smisel za organizacije in ljubezen do slovenske pesmi.

Pred 30 leti je bilo socialno skrbstvo v zapadni Evropi posebno za tujce šele v povojih. Ni bilo podpor ob boleznih ali brezposelnosti, da o družinskih dokladah sploh ne govorimo.

Naši očetje so ustanovili podporna društva ter jih z veliko zrelostjo in požrtvovalnostjo vodili v korist skupnosti.

Vsi čutimo, kako hladna je tujina. Z bolečino v srcu mislimo na domače vinograde, zelena polja, bistro potoke in bele cerkvice, ki se kakor pisani golobčki blešče po naših sončnih gričih in sredi prijaznih vasic.

Slovenski očetje so tudi za to bolečino dobili zdravilo. Ko jih je že življenje pognalo v tujino, so hoteli tam ostvariti vsaj košček domovine. V ta namen jim je služila slovenska pesem.

Kaj vse so nekateri od naših žrtvovali za slovensko pesem, ki tolaži rojake ter jih v očeh tujine predstavlja kot visoko kulturni narod!

S tem smo v bežnih obrisih predstavili slovenske očete v izseljenstvu.

V težkih okoliščinah so ostvarili lik skrbnega in ljubečega družinskega poglavarja, izbornega delavca, odličnega društvenika ter strastnega ljubitelja in gojitelja slovenske pesmi.

++

Ali slika bi ne bila popolna, če bi se že tu ustavili.

Naši očetje so v tujino prihajali polni zdravja in moči. Z vso zvestobo so se vrgli na delo in si domišljali, da jim rudnik ne bo mogel do živega.

Zmotili so se.

V rudniških rovih so dan za dnevom, teden za tednom, leto za letom puščali svojo moč, svoje zdravje in svoja mlada leta.

In tu se začnjenja, človeško rečeno, tragika njihovega življenja. Delali so lepe načrte za bodočnost, a mnoge od teh, da ne rečem večino, je preprečila ZAHREBTNA IN NEUSMILJENA RUDARSKA BOLEZEN.

Lepega dne so začutili, da pešajo. Korak jim je postal težak, dihanje mučno. To je bil že zelo resen opomin, da bi bilo treba rudnik zapustiti.

A naši očetje ne slišijo radi takih opominov. V pretirani skrbnosti se jim zdi, da jih ne smejo poslušati.

Začelo se je stradanje. Sedem lačnih kljunčkov, a ničesar v hiši.

Kaj storiti?

Po svojem delu v rudniku je Franc s svojo ženo vzel kolo, ki je teklo brez zračnic ter hodil pri kmetih od hiše do hiše in prosil. Nekateri so pomagali, drugi samo godrnjali. Z veliko muko je naprosil nekaj živeža. Toda v dveh dneh spet ni bilo v hiši ničesar za pod zob.

Ponovno je šel do kmetov, a brez uspeha, ker so se ti naveličali dajati.

Kaj sedaj?

Molil je! S Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu.

Ne brez uspeha.

Nekega dne ga znanec vpraša: „Ti, Franc, ali bi mi mogel napraviti copate iz gumij za delo?“ Franc se je branil, češ, da je gumi pretrd. „Boš, boš! Le poizkusi!“ ga je bodril prijatelj.

In Franc je začel. In uspel čudovito.

Kmalu so vsi prosili za take copate.

Franc je podnevi delal v rudniku. Ponoči je spal kako urico, potem pa šival, šival.

Mučil se je kot črna živina. Ne zase! Za ženo in otročiče. Kmalu je s šivanjem gumijastih copat zaslužil toliko, da si je mogel vse potrebno kupiti na „črno“ za svojo družino.

Franc ni gledal na žrtve, ni se oziral na napore. Mučil se je in garal do skrajnih možnosti. In to ne zase, marveč za svojo drago družinico.

Kdo ne bi spoštoval in ljubil takega očeta?

Bog ga živi še mnogo, mnogo let! Bog naj mu bo primerne nagrade!

K-ov.

Tako se je začelo

Slovence v tujini je povsod spremljala pesem. Slovensko pesem si slišal tudi po cestah, ne samo po gostilnah.

Štefan pa je bil še posebno navdušen pevec. Ni čudno, saj je bil tenor, da so ga vsi občudovali. Ta fant, ki sta ga moč in zdravje kar razganjala, niti v rudniku ni mogel biti brez pesmi. Ročno je kidal premog in pel obenem. Pel o slovenski zemlji, njenih vinogradih, o studenčku pod skalo, o domači vasi, o hišici očetovi itd. V pesmi je dal duška svojemu domotožju in razočaranju nad tujino.

Nekega dne je Štefanovo petje prišlo na uho Alojzu, drugemu slovenskemu fantu, ki je slučajno delal malo nižje. Lojz je bil bolj šibek fant, a zelo nadarjen in podjeten. Slovenska pesem v tujem rudniku ga je naravnost pretresla. Stopil je k neznanemu pevcu in ga prekinil: „Ne vem, kdo si, ali lepo poješ. Ali bi ne bilo lepo, ko bi ustanovili pevski zbor?“ „Seveda sem za to“, je bil Štefanov odgovor, „toda kdo bo učil?“ „Jaz!“ je bil Lojzov odgovor. „Ti?“ se je čudil Štefan. „No, potem pa že ne bo kruha iz te moke!“ ga je kratko zavrnil Štefan ter začel znova kidati premog.

Tako sta se ob slovenski pesmi v rudniškem rovu spoznala dva velika ljubitelja petja, slovenska fanta Štefan in Lojz.

Lojz je zares ustanovil pevski zbor in Štefan mu je pomagal.

Slovenska pesem je začela o-

Mislijo na otroke, katerim hočejo za vsako ceno oskrbeti lepše življenje, kot so ga imeli sami.

Tako se v resnici vse njihovo življenje spremeni v eno samo žrtev. Zelo pogosto se namreč dogaja, da privolijo v počitek šele, ko je že ... prepozno.

Vsi vemo, kakšen je »počitek« večine rudarjev. To je mučeništvo. Vsaka sapica jim škoduje. Prekašljajo vse noči in če stopijo nekaj korakov malo hitreje, jim že zmanjka zraka. Možje, ki bi pri svojih letih morali biti še pravi korenjaki, so že nebogljeni starčki.

Naši očetje rudarji so zares žrtve, žrtve poklica, žrtve vestnosti pri delu in predvsem žrtve očetovske ljubezni.

Naj očetje ne mislijo, da niso v življenju ničesar dosegli, čeprav so mnogi njihovi načrti ostali neuresničeni.

Njihovo življenje je izredno zaslužno!

Služili so Bogu.

Po našem krščanskem pojmovanju je delo nekaj izredno odličnega in pomembnega. Delo je SODELOVANJE s Štvarnikom pri spolnjenanju sveta.

Kako vestno so naši očetje vršili svoje poslanstvo!

Služili so narodu.

Nesebično so delali za napredek slovenske skupnosti v tujini in s svojo resnostjo v očeh sveta dvigali ugled naroda, kateremu pripadajo.

Služili so družini.

Družini so vse žrtvovali. Posvetili so ji vse svoje moči.

Kako bogato življenje!

A njihovo poslanstvo še ni končano.

Ko so bili zdravi in močni, so naši očetje svet GRADIL s svojimi ROKAMI, izčrpani in bolni pa kot iskreni kristjani svet REŠUJEJO s svojim TRPLJENJEM.

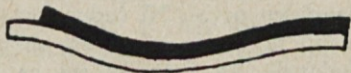
Zares, bratje in sestre, spoštovanje, spoštovanje, ljubezen in hvaležnost našim dragim očetom!

V-ko.

svajati slovenska naselja na tujem. Bila je ena glavnih opor naših izseljencev.

Lojz je že zdavnaj umrl. Štefan je stopil na njegovo mesto in še poje in bo pel do poslednjega diha.

K-ov.

ČE BI BILA VLJUDNA...

V prijetni družbi je Pepi pripovedoval neki dogodek iz zadnje svetovne vojne. Vsi so ga pazljivo poslušali, le Marička, njegova boljša polovica, je nestrpno zmajevala z glavo in končno izbruhnila: »Ja, Pepi, kolikokrat si pa že povedal to zgodbo! Kdo bo poslušal tvoje čenče? Gospodje te poslušajo iz vljudnosti, meni pa že predaš«.

Ubogi Pepi je zardel do ušes. Kako tudi ne! Saj ni pričakoval, da ga bo prav njegova žena spravila v zadrego. Vendar se je potegnil zanj njegov prijatelj in zavrnil Maričko: »Oprostite, gospa, nam tega še ni pravil, zato mu bomo hvaležni, če nam pove do konca.« No, in naš Pepi se je res ojunčil in kljub Maričkinim jeznim pogledom povedal zgodbo do konca.

Marička pa le ni mogla prenesti, da so jo zavrnil. Kmalu nato je užaljena vstala in rekla svojemu možičku: »Pepi, zjutraj morava zgodaj vstati, čas je, da greva domov.« Hočeš nočeš se je Pepi dvignil s svojega sedeža, se poslovil od gospodov in odcapljal za Maričko.

Gospodje so se seveda spogledali in si mislili: »Ubogi Pepi, kako ga ima pod copato!«

Carnegie pravi: »Če bi vse žene znale biti tako vljudne s svojimi soprogi, kakor s tujimi ljudmi, potem bi med zakonci ne bilo toliko nesoglasij.« Nikdar nam ne pade v glavo, da bi prekinili tujca v govorjenju in mu rekli:

»Zakaj pa ponavljate to staro zgodbo?«

Besede graje in oštevanja hranimo zgolj za člane svoje družine. Marsikatera žena si dovoljuje, da ošteje moža pred drugimi, mu odpira pisma in vtika nos v njegove zasebne zadeve. Kje je tukaj vljudnost in obzirnost, ki sta tako potrebni za zakonsko življenje? Saj pravi Henry Clay Risner: »Vljudnost je tista srčna krepost, ki nas privede do tega, da pozabimo na vrt, ki je ves v neredu, in občudujemo samo cvetlice, ki poganjajo v njem.«

Če je bila Marička res prepričana, da je Pepi že večkrat povedal isto zgodbo, potem bi mu morala to povedati na štiri oči, ne pa ga osramotiti pred drugimi. Prav tako ne bi smela samovoljno vstati od mize in zahtevati od moža, da se podredi njenim muham, pač pa bi se morala vljudno sporazumeti z njim.

Pa še druge dolžnosti ima žena do svojega moža. Predvsem to, da je vljudna in prisrčna z njegovimi starši in sploh z vsemi sorodniki; da upošteva njegov okus za barvo in modo, kadar si zbira novo obleko; da mu naredi proste ure čim prijetnejše. Če bo ravnala tako, potem bo z zakonom tudi sama zadovoljnejša in srečnejša.

Ivan Theuerschuh

Profesor je šel po cesti. Obuta je imel dva različna čevlja: enega rjavega, drugega pa črnega. Srečal ga je prijatelj.

»Janez, kakšen pa si! Ali ne vidiš, da imaš na nogah dva različna čevlja?«

»To še ni nič,« je pojasnjeval profesor, »najbolj zanimivo je, da imam doma še en prav tak par čevljev.«

Tudi pamet pravi, da je

Kdo da je? Bog. Tudi pamet pravi, da Bog je. Potrebno je le, da to v miru in brez predsodkov razmislimo. Ne smemo reči: nočem o tem ničesar vedeti in ničesar razmišljati. Nekako nevtralni moramo biti na začetku razglabljanja, da se bomo mogli dati res voditi le razumu, ne pa kakšnim čustvom.

1. Da Bog je, spoznamo iz vidnega sveta.

Opazujmo uro. Dobro vemo, da ni nastala sama od sebe, temveč da jo je naredil urar. Čim lepša je in čim bolj točno gre, tem večjo hvalo zasluži tisti, ki jo je naredil.

Ko opazujemo sonce in ponoči luno in zvezd brez števila in se spomnimo, da so to velikanski svetovi, — ko gledamo gore in morja, cvetlice in drevesa, ptice in živali — in ko slednjič pomislimo še nase, nam pamet pravi, da vse to **ni nastalo samo od sebe**, temveč da je vse to naredil nekdo, ki je vseomogočen — Bog.

V naravi občudujemo čudovito uredenost. V kakem lepem redu se sučejo planeti okoli našega sonca! Zemlja, ki kroži z njimi, je malo nagnjena, da se na njej lepo vrstijo pomlad, poletje, jesen in zima. Vode, ki je za življenje tako potrebna, je pov-

sod dovolj v studencih, rekah in morjih, kjer plapi in v oblakih prihaja spet nadceline in jih napaja v obliki dežja in rose. Posebno čudovito je urejeno vsako živo bitje: hrani se, raste in se razmnožuje. Prav posebno umetno pa je urejeno človekovo telo in njegovi organi. Te uredenosti si stvari niso dale same, imajo jo od neskončno modrega Stvarnika.

Tako že iz stvari z lastno pametjo spoznamo, da Bog je. Dokaj spoznamo tudi, kakšen je, n. pr. da je vseomogočen in neskončno moder.

2. Da Bog je, spoznamo iz vesti.

Vest nam pravi, kaj je dobro in kaj slabo. Ukazuje nam dobro delati in hudega se varovati, čeprav nas nihče ne vidi. Vest je tudi naš sodnik: za dobro delo nas pohvali, za slabo nas graja. Vest govori vsakemu človeku; čeprav se ji človek upira ali jo hoče celo zadušiti, je ne more uničiti.

Vest, ki nam tako ukazuje in nas sodi, nam je mogel dati le nekdo, ki teži le za dobrim (je svet) in nam more ukazovati in nas tudi soditi — Bog. Tako iz vesti spoznamo, da Bog je, pa tudi, da je svet in pravičen.

Najbolje pa seveda Boga spoznamo iz tega, kar je sam o sebi povedal, to je iz njegovega »razodetja«.

S slovenskega krsta
v Parizu

Zgoraj: Po prvi službi božji rojakov iz okolice Stuttgarta v Ober-Esslingenu 25. 7. 1960. Med rojaki: č. g. dr. Felc. — **Spodaj:** S srečanja Slovencev v Paulusheimu v Esslingenu 16. jul. 1960.

S tem smo odgovorili na vprašanje:

1. Ali more samo od sebe kaj nastati? —
2. Kako iz vidne narave spoznamo Boga in katere njegove lastnosti? —
3. Kako se oglasha vest? —
4. Kako iz vesti spoznamo Boga in katere njegove lastnosti?

Torej je jasno: Boga spoznamo iz vidnega stvarstva, iz svoje vesti in iz božjega razodetja.

Sveto pismo glede tega pravi v 2. knjigi Makabejcev (7, 28): Makabejska mati je rekla svojemu sinu: „Ozri se, sin na nebo in na zemljo in na vse, kar je ondi, in spoznaj, da je te reči in človeški rod Bog iz nič ustvaril.“

Psalm 18 pravi: „Nebo pripoveduje o božjem veličastvu in nebes oznanja delo njegovih rok.“

Sv. Pavel piše Hebrejcem (3, 4): „Vsako hišo kdo naredi; on pa, ki je vse naredil, je Bog.“

„Nespametni so tisti, ki iz stvari ne spoznajo Stvarnika in iz opazovanja del se spozna njihovega mojstra,“ čitamo v knjigi Modrosti (13, 1).

Zgled: Zvezdoslovec Newton, eden največjih veleumov vseh časov, je šel nekoč

zvečer s prijateljem na sprehod. Ta ga prosi, naj mu pove kratek dokaz, da je Bog. Newton je samo pokazal s prstom k nebu, na katerem so se pravkar prižigale prve zvezde, in dejal: »Tu je.«

Zaključek: »Hvala ti, Stvarnik in Gospod, da si mi dal, da se morem veseliti tvojih del« (besede zvezdoslovca Keplerja). Tebe ljubim, Stvarnik moj!

Skrivnostna pot jegulje

Življenje jegulje je skrivnostna uganka. Ko jegulje dozore, odidejo na pot iz vseh potokov, ribnikov, rek in morij. Pot je dolga, včasih tisoč kilometrov in še več. Iz Evrope plavajo preko oceana tja do nekih morskih globin ob Bermudskih otokih. Tam se oplode in poginejo. Mlade jegulje ne vedo za kaj drugega kot za morske globine, potujejo nazaj in poiščejo pot ne samo do obrežja, ampak tudi k potokom, ribnikom in jezerom, kjer so živeli njihovi

starši. Nikdar še niso našli ameriške jegulje v Evropi ali evropske v Ameriki. Priroda je evropskim jeguljam podaljšala zrelostno dobo za leto in več, da morejo prepotovati morje. Odkod ta nagon?

Modrost, ki jo najdemo pri živih bitjih,

govori o čudovitem Stvarniku, ki je ustvarjenim stvarjem vlil nagon. Tako pravi A. C. Morrison v knjigi »Man Does Not Stand Alone« in pravi, da moderna znanost odkriva nova pota spoznanja Boga in nove reči, ki človeštvu govore, da je Bog.

Novomašniku Francetu Rodetu

(Pozdravna deklamacija)

Domači pozdrav in voščilo
na Vašo duhovniško pot,
naš pariški novomašni gospod,
z radostjo bi naj srce napolnilo.

Kot Kristus rodovom svetite:
duhovnik- srednik, učitelj Resnice
in borec za zmago Pravice
— v modrosti duše vodite.

Nesrečnim tolažbo delite.
Ne bojte se s Kristom trpeti
in zanj in za brate umrėti.
Vse dobre in zlobne ljubíte, ljubíte, ljubíte.

Domači pozdrav in voščilo
na Vašo duhovniško pot,
naš pariški novomašni gospod,
z radostjo bi naj srce napolnilo.

Dr. Stanko Janežič

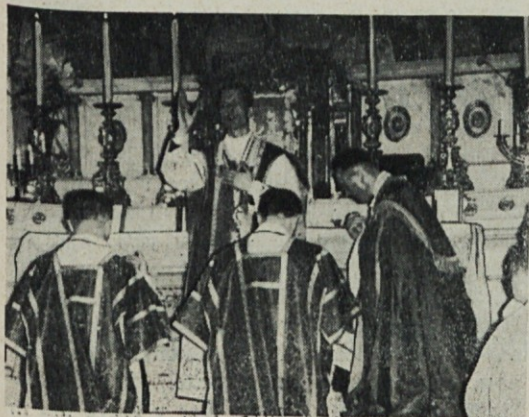
Olimpijske igre v Rimu

Vsake štiri leta se vršijo velike mednarodne tekme telovadcev in športnikov. Za letošnje take tekme je bilo izbrano mesto Rim. Te dni so pripeljali tja z letalom uradno olimpijsko zastavo iz Melburnea v Avstraliji, kjer so bile zadnje olimpijske igre. Ta zastava je iz leta 1920.

Igre se imenujejo olimpijske zato, ker so stari Grki tekmovali v mestu Olimpia. Tam so letos prižgali baklo, ki so jo potem tekači nesli iz mesta v mesto, čez morje v Italijo in tam naprej do Rima. Z baklo so prižgali olimpijski ogenj.

Na tekmovanje so se podali tudi nekatere slovenski in drugi jugoslovanski športniki in telovadci. Vseh olimpijskih tekmovalcev iz Jugoslavije je 126 in 30 trenerjev. V posebni »olimpijski vasi«, kjer je poskrbljeno tudi za službo božjo, stanuje te dni nad 2000 najboljših telovadcev in športnikov sveta.

Prihodnje olimpijske igre bodo na Japonskem.

Zadnji učitelj v Sinji Rebri za časa starih šolskih postav je bil Gašper Urnik. To je bilo še takrat, ko se je svet vrtel počasi. Sinja Reber je imela enorazredno šolo, v kateri so se otroci učili za silo prebirati in pisati in še česa več, kot bi se naučili na paši pri kravah.

Urnik se je naselil v preteklem stoletju v to malo vas iz večjega kraja, Brda, kjer je bil za učiteljskega pomočnika pri starem gospodu Benediktu Ropasu. Gašper sicer pri njem v pogledu učiteljevanja ni veliko pridobil. Naučil se je pa dobro muzicirati, kajti stara korenina Ropas je bil strokovnjak v cerkveni in posvetni glasbi. Z otroki v šoli se je ukvarjal le nekoliko pozimi.

Več izkušenj si je Urnik pridobil v družbi gozdarjev, ki so se vsako soboto ali nedeljo shajali v gostilni na koncu vasi. Tu so igrali „marjaš“, „mavšel“ in druge take igre dostikrat do ranega jutra. Tu je Urnik tako napredoval, da je bil kmalu med najboljšimi igralci. Ta „umetnost“ mu je včasih prinesla par lepih goldinarčkov, tako da mu je bilo mogoče živeti in se oblačiti vsaj nekoliko gosposko; kar bi mu pri tedanjih podučiteljskih malih plačah nikakor ne bilo mogoče. Karte so mu po čudnem naključju pomagale tudi do samostojne službe.

V tem času je bil rakliški grad last barona Danshoferja, katerega roke so segale daleč, zlasti tam gori na Dunaju. In Gašper Urnik si je mogočnega gospoda pridobil v pravem pomenu besede — igraje.

Neko zimo je prišel za nekaj časa gospod baron na svoj grad, toda grozno se je tu dolgočasil. Četudi si je župnik prizadeval, kolikor je mogel, da bi barona zabaval, in čeprav so bili večkrat na dnevnem redu imenitni lovi na zajce, je baronu ostalo še veliko ur prostih. Iz grajskih oken so se videla samo s snegom pokrita polja in zamedena pot. Ko je začelo deževati, je bilo še slabše. Baron je šel na dvorišče, kjer je bilo blata do gležnjev, pa tudi ni bilo nič posebnega videti. „Prekleta dežela! Še kart ne moreš vreči pošteno!“ se je razhudil nekoč pred starim župnikom.

„No, gospod baron, temu bi se dalo pomagati, če že tako želite!“ je spravil iz sebe župnik, čeprav nerad. Spomnil se je na sicer dobrega igralca kart Urnika, pa tudi na njegovo odkritosrčnost oziroma neotesanost.

Baron je z veseljem pozdravil župnikov predlog in kmalu potem je Gašpar Urnik lajšal baronovo samoto z „marjašem“, „ferblom“ in svojo naravno, grobo šaljivostjo. Baron, stari lahkoživec, je rad imel pri sebi človeka, ki mu je pripovedoval različne vojaške „storije“ in kazal vsemogoče „umetnosti“ s kartami. Kadar je baron priredil za plemenitaše kakšno slovesnost ali pa so bili lovi, je Urnik trobil fanfare in serenade tako mojstrsko, da so ga vsi občudovali. Pa še na druge instrumente je zbrani družbi zagodel in kaj hočete več od podeželskega „šolmastra“?

Urniku se je zdelo, da ni karsibodi. Pri vojakih je bil „regimentshornist“ in v tistih letih se je od svojega tovariša, ki je bil nekoč študent, navadil ne le dobro brati, ampak tudi precej lepo pisati, da, celo računati. Tudi nemščini je bil toliko kos, da se ni dal kar tako prodati. S takim znanjem oborožen se je brez strahu lahko pokazal v šolski sobi pred sto učenci, katerim je hotel potrebno „učenost“ vtepti v „neumne buče“ (kot je govoril), seveda s pomočjo močne leskovke.

V tistih časih, ko še ni bilo zmožnih učiteljev, so se učili otroci le lepopisja, računstva, pravopisja, petja. Dobivali so rede tudi iz obnašanja, pridnosti, pridnega obiskovanja šole in podobno. Urniku je bilo vse to španska vas. Po njegovem je bilo „brati, pisati, računati za otroke zadosti“.

Komaj se je pa Urnik v Sinji Rebri nekoliko privadil, je izdalo ministrstvo nove šolske postave. Vse ljudsko šolstvo naj bi bilo odslej drugače urejeno. Urniku sedaj njegovo obširno znanje v „ferblu“ ali njegove krasne fanfare na „Waldhornu“ ni nič pomagalo. Nehote se je moral revež podvreči izkušnji in na ta način dokazati svojo učiteljsko zmožnost, ako je hotel ostati učitelj. S kislim obrazom je sprejel ta ukaz. Kar v glavo mu ni

šlo, da njega, ki je desna roka gospoda barona, ti „gospodje“ sedaj „vlečejo“ k izkušnji kot kakega mladeniča. A druge pomoči ni bilo, če je hotel ostati v službi.

K sreči je bil stari baron še živ in z njegovim priporočilom na nekega „višjega“ se je podal Urnik k izkušnji.

„No, saj me ne bodo požrli, ne,“ je rekel svoji ženi v slovo, ko je odhajal. „Govoril sem že z drugačnimi kaveljni, kakor so takile profesorčki! Kaj še! Naj le en sam izmed njih zatrobi serenado tako kot jaz, na rokah ga bom nosil. Kaj bi se bal! Koga?“ Pri tem je sukal in obračal svoje velike sivkaste oči pod ščetinastimi obrvmi in se je zavestno oziral okrog sebe. Njegova dobra žena je kot vselej trepetala pred tem robavsom in ga z žalostjo spemila do hišnih vrat.

Gašper Urnik je povsod, kjer se je prikazal, vzbujal s svojo zunanostjo spoštovanje. Pravi hrust, visoke postave, obritega obraza, na kratko ostrižen. Samo pod vratom se mu je od ušesa k ušesu vil venček redke brade. Vsa njegova zunanost je kazala bolj kirasirja kakor učitelja. Zato je bil, ko je prišel v mesto,

med bojazljivimi, ponižno in pokorno se plažečimi kandidati za učiteljski stan po novem bela vrana.

Gospodom v izpraševalni komisiji je bil všeč. Sam se je tem „profesorčkom“ pogumno predstavil, rekoč: „Klanjam se, jaz sem Gašper Urnik, regimentshornist ogrskih kirasirjev, sedaj učitelj v Sinji Rebri.“ Ponosno je vzbočil svoje prsi, potegnil telovnik in z veliko korajžo meril z očmi profesorje. Toda komisije z naštevanjem svojih časti ni ravno očaral. Le tu in tam se je kateri članov dobrovoljno nasmehnil. Nato se je začela izkušnja. Trdo so ga držali. Semtertja je šlo, samo prav ne. Urnik niti odgovora ni dal, na vse mogoče načine je godrnjal sam pri sebi: „No, no, kaj pa spet tole!“

S slovnico sploh ni mogel nikamor. Z jeznim glasom se je opravičeval, da se v celi dobi njegovega vojaškega službovanja slovnica pri regimentu ni nikdar učila. Na vrsto je prišel zemljepis. Ko so zahtevali od njega, naj imenuje evropske države, je z veliko težavo stlačil skupaj štiri: Avstrijo, Prusijo, Sardinijo in Turčijo, toda potem, ne da bi mu bil kdo re-

Pod vrhovi Julijskih alp se pasejo ovce

Slovenska družba
iz CREUSE
v Franciji
vas pozdravlja

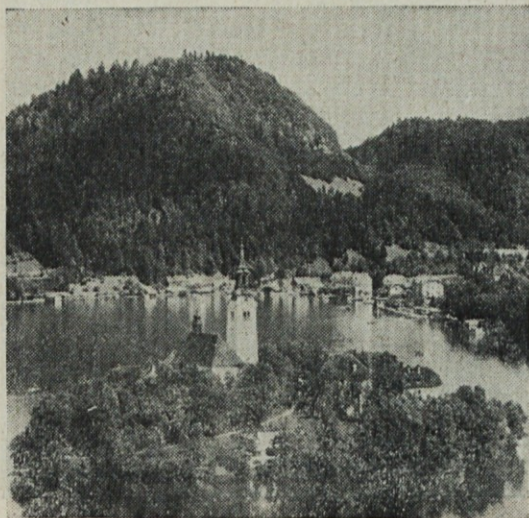

kel, je sam začel pripovedovati o Ogrskem: kje so „ležali“ in kod je z regimentom hodil, kako sta z nekim kirasirjem, Martinom Štamcarjem, pri Nyiregykazu v eni noči pol vedra vina izpila in kako so ju ponoči potem konji obrcali....

Profesorji niso mogli toka njegovega pripovedovanja zlepa ustaviti. Vse, vse jim je pravil, kako se mu je kje godilo, kako so

enkrat šli od Debrecina do Temešvara in pri Bekesi Czabi itd. manevre delali. In ko so ga skušali prekiniti, jih je užaljen opomnil, naj ga gospodje le do konca poslušajo, ker tega, kar jim on pripoveduje, še nikdar niso slišali, in krajev, ki jih on imenuje, ne najdejo na nobenem zemljevidu, naj iščejo celi dan in še celo noč.

(Nadaljevanje prihodnjič)

POZDRALJAM TE, GORENJSKA STRAN...

Pozdravljam te, gorenjska stran,
in tebe, Bled, široko znana,
snežnikov sivih množica,
prisrčno bod pozdravljena!

Pozdravljen bodi gospodar,
Triglav kipeči, močni var!
Planine rožne, venčane,
bodite mi pozdravljene!

Otoka mila cerkvice,
nebes kraljica in gospa,
ljubezni polna, usmiljena,
ponižno bod' pozdravljena.

In še enkrat, gorenjska stran,
in ti, o Bled, široko znan,
snežnikov sivih množica,
prisrčno bod' pozdravljena!

Iz domačih krajev

V Petišovcih so šli prekmurski otroci na izlet. Vozili so se tudi s čolnom, ki se je prevrnil in tako je pet otrok utonilo. — V Križevcih so ukinili vajensko šolo, v Idriji pa nižjo gospodarsko šolo. — Meso so podražili na 600 din kg.

Že desetič se je letos vršila v Kranju gospodarska razstava pod imenom »Gorenjski sejem«. — Da bo križišče v Kandiji pri Novem mestu bolj pregledno, so podrli dve hiši nasproti hotela Kandija.

Jugoslavija je z ozirom na število prebivalcev osma država v Evropi. Po površini pa je deseta v vrsti evropskih držav. Danes ima 19 milijonov prebivalcev. — S prvim oktobrom prenehajo veljati sedanji jugosl. bankovci po 50 din (so iz l. 1946). — Spet so začeli plačevati uradnike in delavce deloma z »boni«, Seveda se jih ljudje povsod branijo, ker se še dobro spominjajo, kako so marsikomu vzeli med vojno iz hleva kravo in mu dali »bon«, za katerega pa nikoli ni ničesar dobil.

Državno podjetje Agrokombinat proizvaja v Sloveniji vse reči, ki zadevajo mesno proizvodnjo od krme do konzerv. V Ihanu je farma mesnatih prašičev, kjer zlasti angleška podjetja rada kupujejo, saj imajo te prašiče rajši kot danske »bekone«. V Zalogu pri Ljubljani je največja perutninarska farma v Evropi, ki pošlje dnevno 5 tisoč opitanih piščancev v zakol. Pitališče telet in mlade živine je v Črnelu. Italijani in Angleži tu radi kupujejo. V Dolškem je račja farma, ki izvažajo predvsem v Italijo in Nemčijo. Za vse to je treba veliko močnih krmil, za kar je tovarna v Ljubljani. Vso to živino pa kolje zadružna klavnica Emona v Zalogu.

Junija je lomastil na Peci ob jugoslov.-avstrijski meji pravi medved in je menda

raztrgal 30 ovac. — Postojnska jama je bila prenapolnjena obiskovalcev, od katerih je bilo skoraj polovica tujcev. — Kot nekdaj bodo v Senožeah na Krasu začeli izdelovati pivo. — V Mežiški dolini je v juliju obolelo 160 ljudi zaradi epidemije paratifusa lažjega značaja.

Mednarodna avtomobilska razstava se je smela prvič vršiti na jugoslovanskih tleh in sicer je bila pred tedni v Ljubljani. — Predilnica in tkalnica v Trzinu na Gorenjskem praznuje letos 75 let obstoja. — Uradno je prijavljenih v Slaveniji 1600 televizijskih sprejemnikov.

V septembru bodo odkrili v Novi Gorici spomenik prvemu slovenskemu in jugoslovanskemu letalcu Edvardu Rusjanu. Dne 25. nov. 1909. je Edvard prvič poletel v zrak in sicer z okornim letalom, ki ga je sam sestavil. Vzletel je s travnika na Velikih Rojah pri Gorici.

Menda še nobeno leto ni prišlo pogledat v domovino toliko ameriških Slovencev kot letos. Žal jih bolj vabijo zaradi dolarjev, oziroma deviz, kot pa zaradi ljubezni do njih. Žalostno je gledati, ko vidiš, da gredo »Amerikancu« na roko, domač človek pa mora čakati in še ne dobi tistega, kar bi si želel.

Že 30 let pripoveduje na ljubljanskem radiu otrokom zanimive zgodbe in zastavlja uganke Manica Komanova, ki je dočakala 80 let. — Ker se ljudje razvrednotenja dinarja boje, so začeli veliko nakupovati, tudi predmete, ki jih nimajo kaj rabiti.

Na ljubljanskem stadionu se je zaključila dirka »Po Jugoslaviji«. Rumena majica, Janez Žirovnik, je na tej težki preizkušnji dosegel svoj doslej največji uspeh.

Imejmo potrpljenje z vsakim, a najprvo je treba imeti potrpljenje s samim seboj.

London: Med obiskovalci, ki so se oglašili letošnje poletje v Londonu, je bil tudi g. dr. Stanko Janežič, gojenec Ruskega kolegija v Rimu, kjer je doktoriral letos spomladi. Želel je spopolniti svojo angleščino ter je prišel sem sredi junija. Kar mu je ostalo še prostega časa, je porabil zlasti, da je pokazal tukajšnjim Slovencem lepote vzhodne liturgije. Ko smo praznovali praznik sv. Cirila in Metoda 10. julija, je pel mašo sicer po rimskem obredu a v staro-slovenskem jeziku v cerkvi Marijinega Brezmadežnega Spočetja na Farm Street sredi Londona. Čeprav je bilo to ob 4.30 popoldne, je bila velika cerkev polna. Udeležil se je maše tudi apostolski delegat (papeški zastopnik) nadškof O'Hara, ki je lepo govoril o cerkvi in zedinjenju, kar je poudaril glavni govornik tukajšnji jezuit. Pri sestanku po maši smo zapeli tudi več slovenskih pesmi. Mašo samo je spremljal medsllovanski zbor. G. Stanko je potem naslednjo nedeljo imel službo božjo po vzhodnem obredu za Slovence v Bedfordu ter se z njimi udeležili procesije s Sv. Rešnj. Telesom. Zadnjo nedeljo v juliju je maševal tako tudi v Londonu v kapeli »Našega doma«, kjer se je zbralo lepo število londonskih Slovencev. G. Stanke se lepo zahvaljujemo ter želimo, da nas ne pozabil!

Poroči: V cerkvi sv. Družine v Coventryju sta se poročila 16. julija Nežka Prevodnik in Janez Prevc. — V župnijski cerkvi Bamber Bridge pri Prestonu sta pa stopila pred oltar 13. avgusta Marija M. Farazin in Lajoš Elő. — Čestitamo!

Krsti: V cerkvi na Snow Hill Wolverhampton so krstili 10. junija Roberta Viktorja Baseo. — V Bedfordu sta bila 31. julija v župnijski cerkvi na London Road Alojzija Marija Gregorec in Robert Štefan Mutalja. — Pri Sv. Patriku v Rochdale pa 12. junija Izabela Motaln. — Mnogo srečel!

Prvo sv. obhajilo je prejela v Haslingdenu 10. julija Erika Lešnik. — Blagoslovljen je bil novi dom Pecovih v Readingu.

Sv. pismo: Ako bi kdo želel sv. pismo stare zaveze, ki je izšlo v Celju, naj takoj javi Slovenski pisarni v Londonu. — Isto tako za ploščo (gramofonsko), ki je pisarna pred kratkim dobila: Slovenski duet poje pesmi: »Mati« ter »Zlati časi«. Hitrost 45 obratov.

LIEGE-LIMBURG

Slov. društvo »Slomšek« je prvo nedeljo v juliju priredilo lep **družabni večer**. Na sporedu sta bili dve krajši igri, narodne pesmi v moškem in mešanem zboru pod vodstvom g. Vilija Roglja, deklamacije in petje v počastitev naših mater in domača muzika slov. igralcev iz Lindenheuvela s prosto zabavo. — Kot vemo so se vsi sodelujoči skrbno pripravili na nastop. G. Vili Medvedšček je posamezne pevske točke spretno spremljal na harmoniki. Naši najmlajši so tako ljubko deklamirali in peli, da so navdušili vso dvorano. — Na družabni večer so prihiteli tudi rojaki iz Waterscheja, Liege-a, Charleroi, Bruslja in Nizozemske. Vsem iskrena hvala za pozornost! Naši požrtvovalni mladini kličemo: Živio! Le tako naprej!

Poroče: V Eisdenu je g. Martin Drnovšek popeljal pred oltar nevesto gdč. Angelo Hren. G. Jožef Mrhar iz Eisdenu je sklenil zakonsko zvezo z gdč. Otilijo Giesberts. V Mechelenu sta si obljubila zakonsko zvestobo člana naših pevskih zborov g. Ivan Mrak in gdč. Dragica Lipovšek. — Vsem novoporočencem želimo božjega blagoslova in iskreno čestitamo.

Krsti: V družini g. Draga Žvar v Eisdenu so dobili ljubko prvorojenko, ki je pri krstu dobila ime Marija. V družini g. Ivana in ge. Pepce Gorjan, isto iz Eisdenu, pa se je pridnemu Jožeku pridružil bratec, ki mu bodo rekli Emil.

Vesela družba
pri Slamarjevih
v Baullet v Belgiji
ob poroki
Škrbinc - Mlakar

Bolniki: Ga. Virant iz Mechelena je bila krajši čas na zdravniškem pregledu. Njen sin Jožef je dobil težje opekline v tovarni, hčerka ga. Milka se je morala podvreči operaciji. Zdravniško pomoč v bolnici je iskala ga. Eli Bratuševski Trkajeva iz Eisdene. G. Simončiču Francu je zdravnik predpisal popolno mirovanje za več tednov. G. Jože Globevnik, ki je pri vojakihi, se je moral zateči v vojaško bolnico. V bolnici je bil tudi g. Umek iz Eisdene. Ga. Gus se je po daljšem bivanju v bolnici mogla vrniti domov. Omenjenim in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave.

Težko preizkušena je družina Orban-Brečko iz Vuchta. Gospa Zinka si je zelo želela otroke in se ni nobene žrtve ustrašila v doseg tega cilja. Ko so se že vsi veselili njene sreče je mučno odjeknila žalostna vest, da je dete kmalu po svetem krstu umrlo, mati pa je več tednov visela med življenjem in smrtjo. Ga. Zinka zasluži kot svetla žrtev materinstva spoštovanje vseh. V bridkosti naj jo tolaži zavest, da bo njen angelček odslej njen priprošnjik pri Bogu.

Rojakom, ki so odšli v domovino na odih, želimo srečen povratek.

Naš duhovnik je premenjal stanovanje. Novi naslov se glasi: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège.

CHARLEROI - MONS

V začetku maja je prišel med nas delovnat č. g. Kazimir Gaberc, ki je bil doslej profesor v salezijanskih Tehničnih šolah v Pamploni (Španija). — Želimo mu obilo uspeha!

Tudi letošnji majnik je zbral večje število Slovencev pri Fatimski Mariji v Pirionchamps, in sicer v nedeljo 29. maja.

Med nas je prišla iz domovine mati našega novega duhovnika, ki želi svoja stara leta preživeti pri sinu. Čeprav je že v letih (71), se je brž privadila življenju v tujini in se zdrastveno kar dobro počuti.

V nedeljo 10. julija so naši pevci, zbrani v društvu JADRAN, in več drugih rojakov napravili daljši izlet v Luksemburg. Žal, da je deževalo skoraj celi dan in zato se niso mogli naužiti lepot belgijskih Arden in Luksemburga.

Še vedno je v bolnici Jumet rojak g. Albert Trinkhaus iz Jumet, kateremu gre na bolje. Se zahvaljuje številnim rojakom za obiske, kakor tudi novemu slov. duhovniku, ki ga je že večkrat obiskal. — V bolnici St. Joseph-Gilly je prestala operacijo ga. Lebrova in upa da se bo kmalu povrnila domov v Chatelineau. — Med bolehačimi omenimo g. Rafaela Murovec iz Farcienes, go. Gobčevo v Châtelineau in go. Krajncevo iz Dampremy. — Vsem želimo skorajšnjega okrevanja!

Bog je nenadoma poklical k sebi 15. julija poznanega in priljubljenega g. Polmeta Tratnik iz Charleroi. K večnemu počitku ga je spremilo lepo število rojakov; več njegovih prijateljev je prišlo celo iz Borinaže. Naj mu bo lahka tuja zemlja! Dne 16. julija se je poročila naša zvesta pevka gdč. Marie-Louise Rušt iz Gilly s

Poljakom g. Henri Pijanka. V cerkvi Farciennes-centre pa sta si 23. julija obljubila zvestobo za vedno g. Jože Škrbinc in gđč. Amalija Mlakar. Mladima paroma želimo srečo v novem življenju.

V družini Erjavec-Olup iz Farcienes so 31. julija krstili sina-prvorojenca in mu dali ime Karel.

NASLOV slovenskega duhovnika je: Place du Nord, 23 — CHARLEROI. Tel. (07) 32-84-35.

PAS-DE-CALAIS

Nova maša g. Franceta Rodeta je privabila lepo število rojakov iz Pas-de-Calais v Vendin-le-Vieil. Ob spremstvu domače, poljske in naše duhovščine je novomašnik opravil sv. daritev. Pevski zbor iz Bruaya je dovršeno spremljal to redko slavlje. G. Lado Lenček (iz Argentine) je kot novomašni pridigar govoril o duhovništvu. Novomašniku smo hvaležni, da nam je po tolikih letih dal učakati milost nove maše.

Iz domovine je prišla žalostna vest o smrti **Marije Resnik**. Rojena v Zdoljah pri Vidmu l. 1914 je prišla 1939. v Sallaumines, kjer si je z g. Ivanom Resnikom ustanovila svoje ognjišče. Bila je zlasti dobra pevka in je s svojim lepim glasom v domovini kot v tujini pela slavo Gospodu. 18. marca je v Brestanici podlegla zahrbtni bolezni. Zapušča soproga in sina Stanislava. Naj slavi svoje-ga Stvarnika vso večnost. — 12. junija je zopet nesrečna rudarska bolezen ugasnila življenje 61 let starega **Ivana Vertovška**. 1926 je zapustil domovino in šel iskat kruha tuje. Dober, tih po značaju je res srčno prenašal trpljenje zadnjih let. Zapušča tu ženo in sina Gastona, doma pa brate in sestro. Naj se spočije v Bogu!

PARIZ

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli **MONTCHEUIL**, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: **SEVRES-BABYLONE**.

Ker sta bila naša gospoda v Parizu vedno preobremenjena z delom, je direktor slovenskih katoliških misij č. gospod Nace Čretnik poskrbel za novega pomočnika. Konec junija je prišel med nas č. g. Ciril **LAVRIČ**, ki je do sedaj deloval med rojaki v Italiji. Kličemo mu: Dobrodošel! Naša dolžnost je pa, da gospodom pomagamo in da gledamo na to, da bo njihovo delo v nas rodilo bogate sadove.

V nedeljo 19. jun. je imela slovenska župnija v Parizu pomembno slovesnost. Dopoldne je v kapeli na 67 ure de Sèvres pristopilo prvič h Gospodovi mizi 7 otrok: Bakan Zlatko, Blažica Marko, Brleg Biserka, Brleg Srečko, Kerč Marko, Kerč Tatjana, Kerč Božidar. Otroke je vestno in lepo

pripravljali na ta lepi dan profesor g. Kalan. Slovesnosti prvega svetega obhajila so se pridružili tudi starši. Bilo je res lepo in prvoobhajanci so odnesli globok vtis.

Isti dan popoldne ob štirih je v naši kapeli pariški pomožni škof Mons. Rupp podelil zakrament svete birme prvoobhajancem in še štirim drugim: Bakan Lojzetu in Marjanu, Blažici Mariji in Sušlecju Jožefu. Slovenci smo se tega dne zbrali v lepem številu in vsem so se vzbujali spomini na dan, ko smo mi sami bili pri sv. birmi. Vsi skupaj smo molili, da bi vsi bili vedno zvesti milosti Sv. Duha.

NOVA MAŠA. — Slovenci iz Pariza in iz drugih krajev, zlasti iz Loireta, so 3. julija napolnili veliko kapelo Čudodelne svetinje na 140 rue du Bac. Bilo nas je toliko, da smo kar mislili, da smo kje doma. Novomašnika g. Franceta Rodeta so sprem-

ljali k oltarju poleg njegovih sobratov gg. Čretnik, Flis, Lavrič, dr. Felc in Lado Lenček C. M., ki je za to slovesnost prispel iz Argentine. Pred kapelo ga je v narodni noši pozdravila Tatjana Kerčeva s pesmijo, ki jo je za to slovesnost zložil g. dr. Janežič. Nato ga je pozdravil v imenu mož in fantov g. Pečavar Franci ter mu izročil novomašniški križ, v imenu deklet in žen pa gdč. Jožica Hočvar, ki mu je podala slovenski šopek. Oba sta bila v lepi belokranjski narodni noši.

Pridigal je g. Čretnik o tem, kaj je duhovnik. Nato je novomašnik dal novomašni blagoslov. Med mašo so krasno prepevali pariški slovenski pevci pod vodstvom gdč. Minke Jevšek. Ob koncu je novomašnik še podelil papeški blagoslov in dal vsakemu spominsko podobico.

Pravo domače razpoloženje je vladalo tudi pri kosilu, ki ga je z drugimi slov. sestrami pripravila č. s. Rozalija. Poleg slovenske pesmi smo slišali tudi južnoameriške, ki sta jih zapela dva gosta iz te dežele. — Ob 17. h. je č. g. Lenček Lado v filmu pričaral pred nas slovensko vas v Lanusu v Argentini in nas popeljal tudi v delokrog našega misijonskega zdravnika dr. Janeža na daljno Formozo.

Vsem, ki so se s toliko požrtvovalnostjo trudili, da je moja nova maša tudi zunanje tako lepo uspela, in vsem darovalcem se iskreno zahvaljujem. Vse pa prosim, naj Vaša goreča molitev spremlja mene in vse naše duhovnike na naši dostikrat res težavni poti.

Francé RODE, novomašnik

POROKE: V zakramentu sv. zakona so povezali svojo življenjsko pot: 25. maja v španski cerkvi Izidor ZADNIK iz Pregarij in Julijana GONZALEZ iz Španije, v naši cerkvi pa: 18. junija Franc MODESTIN iz Petkovca in Matilda RASMAN iz Trušč, 2. julija Franc POŽAR iz Gradišča pri Hrušici in Matilda MAGDIČ iz Prekmurja, 9. julija Jožef SLUGA iz Radgonice pri Litiji in Ljudmila BEVK iz Zakojice pri Gorici, 9. julija Anton TROŠT iz šentvida pri Gorici in Francozinja Denise THOMAS, 16. julija Rudi ZADKOVIČ iz Matulj in Marija POLOVINA iz Cankove; na francoskih farah pa: 9. julija Ludvik VIDNAR iz Mostečnega pri Makolah in Maud RUFY, 30. julija Franc MAURIČ iz Janževega vrha in Monique BOUREZ. Vsem iskreno čestitamo.

KRSTI: 24. julija smo imeli istočasno tri krste: Lilijana IPAVEC, hčerka Avgušтина Ipvaca in Ide Makarovič; Adela NININ, hčerka Osvalda Ninin in Marije Velušček; Sonja MEZGEC, hčerka Karla Mezgeca in Alojzije Plut. Po krstu je nekdo pripomnil: „Tokrat pa nima samo slovenska vojska bodočnosti, marveč tudi naše družine, slovenski fantje pa upanje, da bodo imeli domače neveste“. Župnik pa je dodal: „Cerkev pa je vesela in želi, da bi eni in drugi rastle v milosti pri Bogu in pri ljudeh.“ — 28. julija pa smo krstili Bernardko VUČKO.

BOLEZEN: Težki operaciji se je moral podvreči v pariški bolnišnici ŽNIDARŠIČ Jože iz Drancyja, doma pa iz Roga na Dolenjskem. Želimo mu, da bi se kmalu opomogel.

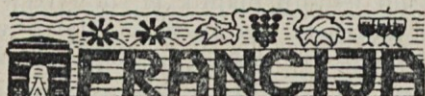

Pozdrav
novomašnika
v Parizu

Poljakom g. Henri Pijanka. V cerkvi Farcienes-centre pa sta si 23. julija obljubila zvestobo za vedno g. Jože Škrbinc in gđč. Amalija Mlakar. Mladima paroma želimo srečo v novem življenju.

V družini Erjavec-Olup iz Farcienes so 31. julija krstili sina-prvorojenca in mu dali ime Karel.

NASLOV slovenskega duhovnika je: Place du Nord, 23 — CHARLEROI. Tel. (07) 32-84-35.

PAS-DE-CALAIS

Nova maša g. Franceta Rodéta je privabila lepo število rojakov iz Pas-de-Calais v Vendin-le-Vieil. Ob spremstvu domače, poljske in naše duhovščine je novomašnik opravil sv. daritev. Pevski zbor iz Bruaya je dovršeno spremljal to redko slavje. G. Lado Lenček (iz Argentine) je kot novomašni pridigar govoril o duhovništvu. Novomašniku smo hvaležni, da nam je po tolikih letih dal čakati milost nove maše.

Iz domovine je prišla žalostna vest o smrti **Marije Resnik**. Rojena v Zdoljah pri Vidmu l. 1914 je prišla 1939. v Sallaumines, kjer si je z g. Ivanom Resnikom ustanovila svoje ognjišče. Bila je zlasti dobra pevka in je s svojim lepim glasom v domovini kot v tujini pela slavo Gospodu. 18. marca je v Brestanici podlegla zahrbtni bolezni. Zapušča soproga in sina Stanislava. Naj slavi svojega Stvarnika vso večnost. — 12. junija je zopet nesrečna rudarska bolezen ugasnila življenje 61 let starega **Ivana Vertovška**. 1926 je zapustil domovino in šel iskati kruha na tuje. Dober, tih po značaju je res srčno prenašal trpljenje zadnjih let. Zapušča tuženo in sina Gastona, doma pa brate in sestro. Naj se spočije v Bogu!

PARIZ

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli **MONTCHEUIL**, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: **SEVRES-BABYLONE**.

Ker sta bila naša gospoda v Parizu vedno preobremenjena z delom, je direktor slovenskih katoliških misij č. gospod Nace Čretnik poskrbel za novega pomočnika. Konec junija je prišel med nas č. g. Ciril **LAVRIČ**, ki je do sedaj deloval med rojaki v Italiji. Ključemo mu: Dobrodošel! Naša dolžnost je pa, da gospodom pomagamo in da gledamo na to, da bo njihovo delo v nas rodilo bogate sadove.

V nedeljo 19. jun. je imela slovenska župnija v Parizu pomembno slovesnost. Dopoldne je v kapeli na 67 ure de Sèvres pristopilo prvič h Gospodovi mizi 7 otrok: **Bakan Zlatko**, **Blažica Marko**, **Brleg Biserka**, **Brleg Srečko**, **Kerč Marko**, **Kerč Tatjana**, **Kerč Božidar**. Otroke je vestno in lepo

pripravljali na ta lepi dan profesor g. Kalan. Slovesnosti prvega svetega obhajila so se pridružili tudi starši. Bilo je res lepo in prvoobhajanci so odnesli globok vtis.

Isti dan popoldne ob štirih je v naši kapeli pariški pomožni škof Mons. Rupp podelil zakrament svete birme prvoobhajancem in še štirim drugim: **Bakan Lojzetu** in **Marjanu**, **Blažici Mariji** in **Sušlecu Jožefu**. Slovenci smo se tega dne zbrali v lepem številu in vsem so se vzbujali spomini na dan, ko smo mi sami bili pri sv. birni. Vsi skupaj smo molili, da bi vsi bili vedno zvesti milosti Sv. Duha.

NOVA MAŠA. — Slovenci iz Pariza in iz drugih krajev, zlasti iz Loireta, so 3. julija napolnili veliko krpelo Čudodelne svetinje na 140 rue du Bac. Bilo nas je toliko, da smo kar mislili, da smo kje doma. Novomašnika g. Franceta Rodeta so sprem-

ljali k oltarju poleg njegovih sobratov gg. Čretnik, Flis, Lavrič, dr. Felc in Lado Lenček C. M., ki je za to slovesnost prispel iz Argentine. Pred kapelo ga je v narodni noši pozdravila Tatjana Kerčeva s pesmijo, ki jo je za to slovesnost zložil g. dr. Janežič. Nato ga je pozdravil v imenu mož in fantov g. Pečavar Franci ter mu izročil novomašniški križ, v imenu deklet in žen pa gdč. Jožica Hočavar, ki mu je podala slovenski šopek. Oba sta bila v lepi belokranjski narodni noši.

Pridigal je g. Čretnik o tem, kaj je duhovnik. Nato je novomašnik dal novomašni blagoslov. Med mašo so krasno prepevali pariški slovenski pevci tudi južnoameriške, ki sta jih zapela dva gosta iz te dežele. — Ob 17. h. je č. g. Lenček Lado v filmu pričaral pred nas slovensko vas v Lanusu v Argentini in nas popeljal tudi v delokrog našega misijonskega zdravnika dr. Janeža na daljno Formozo.

Vsem, ki so se s toliko požrtvovalnostjo trudili, da je moja nova maša tudi zunanje tako lepo uspela, in vsem darovalcem se iskreno zahvaljujem. Vse pa prosim, naj Vaša goreča molitev spremlja mene in vse naše duhovnike na naši dostikrat res težavni poti.

Francé RODE, novomašnik

POROKE: V zakramentu sv. zakona so povezali svojo življenjsko pot: 25. maja v španski cerkvi Izidor **ZADNIK** iz Pregarij in Julijana **GONZALEZ** iz Španije, v naši cerkvi pa: 18. junija Franc **MODESTIN** iz Petkovca in Matilda **RASMAN** iz Trušč, 2. julija Franc **POŽAR** iz Gradišča pri Hrušici in Matilda **MAGDIČ** iz Prekmurja, 9. julija Jožef **SLUGA** iz Radgonice pri Litiji in Ljudmila **BEVK** iz Zakojice pri Gorici, 9. julija Anton **TROŠT** iz Šentvida pri Gorici in Francozinja Denise **THOMAS**, 16. julija Rudi **ZADKOVIČ** iz Matulj in Marija **POLOVINA** iz Cankove; na francoskih farah pa: 9. julija Ludvik **VIDNAR** iz Mostečnega pri Makolah in Maud **RUFY**, 30. julija Franc **MAURIČ** iz Janževega vrha in Monique **BOUREZ**. Vsem iskreno čestitamo.

KRSTI: 24. julija smo imeli istočasno tri krste: Lilijana **IPAVEC**, hčerka Avgušтина Ipavca in Ide Makarovič; Adela **NININ**, hčerka Osvalda Ninin in Marije Velušček; Sonja **MEZGEC**, hčerka Karla Mezgeca in Alojzije Plut. Po krstu je nekdo pripomnil: „Tokrat pa nima samo slovenska vojska bodočnosti, marveč tudi naše družine, slovenski fantje pa upanje, da bodo imeli domače neveste“. Župnik pa je dodal: „Cerkev pa je vesela in želi, da bi eni in drugi rastli v milosti pri Bogu in pri ljudeh.“ — 28. julija pa smo krstili Bernardko **VUČKO**.

BOLEZEN: Težki operaciji se je moral podvreči v pariški bolnišnici **ŽNIDARŠIČ** Jože iz Drancyja, doma pa iz Roga na Dolenjskem. Želimo mu, da bi se kmalu opomogel.

Pozdrav
novomašnika
v Parizu

LA BAULE (Seine-et-Marne). — 16. julija je g. Čretnik poročil uglednega in delavnega rojaka gospoda Marjana **Struno**, ki si je izbral za življenjsko družico gdč. **Maryvonne Le Hingart**, hčerko francoskega generala-

PLAVAJ, PLAVAJ, BARČICA... V Kanado so odšli: Andrej **MARKIČ**, Franc **SKUPEK** in Viljem **ŽGUR**, vsi trije iz Podnanosa; Ivan **REBEC** iz Št. Petra na Krasu, s svojo ženo Matildo in sinkom Mihecem. — V Avstralijo so odšli: Josip **VARLJEN** iz Jordanov pri Reki z ženo Vilmo Jankovič iz Rozice pri Brezovici; Ciril **MAURIČ** od Sv. Benedikta v Slovenskih Goricah z ženo Miro **MILOLOVIČ** iz Nevidzan na Hrvaškem.

GRETZ (Seine-et-Marne). — 23. julija sta se poročila: Božidar **CERGOLJ** iz Slivja in Sylviana **BRULFERT**.

ROZOY-SUR-SERRE (Aisne). — 23. julija se je poročila Anica **TURK** iz Tance Gore z Marcelom **COCHON**.

LOIRET. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo 18. septembra, v župnijski cerkvi v Tivernonu, ob deseti uri. Pred sv. mašo bo priložnost za sv. spoved.

LYON. — Iz Avstralije smo prejeli naslednje pismo: »Zahvaljujema se č. gg. Čretniku in Flisu za vso pomoč, katero sta nama nudila pri emigraciji v Avstralijo, kot sta to storila že neštetim Slovencem in drugim Jugoslovanom. Vse lepo pozdravljaja! — **PERKO** Roman in Ivanka«. — Alojzij **VIČIČ** iz Harij pri Ilirski Bistrici se je poročil z Ano **SPERA** iz Sicilije.

MARSEILLE. — V Kanado so odšli: Viktor **SLUBAN** iz Mahničev z ženo Marijo,

roj. **RENER** iz Ravenj; Ivan **AMBROŽIČ** iz Vrhpolja z ženo Marijo, roj. žgavc in sinkom Petrom.

POZDRAV

Meseca aprila sem tako nenadoma in hitro odpotovala iz pariške množice, da se od najbolj poznanih rojakov nisem imela časa posloviti. Najiskreneje se zahvaljujem gg. Čretniku in Flisu. Naj jima dobri Bog za to, kar sta zame storila, obilno poplača. Sestra Rozalija, tudi Vam veliko dolgujem, kar ne bom pozabila. Prav tako tudi č. s. Mariji. Hvala lepa Vam, draga dekleta, po Vas mi je najbolj dolgčas. V slučaju, da bi se katera tukaj v Nemčiji mudila, vedite, da Vam je pri meni vedno odprto vse, vrata, okna, roke in srce. Prav lepa hvala tudi vsem drugim številm, ki so mi kaj dobrega storili ali svetovali. Vsem iskren: Bog plačaj!

Usoda nas beguncev je precej muhasta in nas meče sem in tja. A človek mora biti zmagovalec nad vsemi neprijetnostmi in ne sme omagati zaradi drobnih nezgod. Noben požar naj ne uniči v nas žive vere in velikega upanja v boljše dni. Ne more zatreti življenja, ki se drži izročila naših slovenskih očetov in dedov. Vas lepo pozdravlja Mojca Brezovnik-ova, Mülheim 14. 7. 1960.

NICE. — V marsikateri izmed števil »Naše luči« beremo, kako se imate vi, ki ste raztreseni bolj proti severnemu tečaju. Mi v Nici bi si vas z ozirom na razne prireditve in slično vzeli kar

radi za vzgled! Toda nas tare vročina. Ko bi ne bilo morja, kjer se more človek malo ohladiti, bi menda zaspali, Za naše združevanje in „delo“ se mnogi poslužijo kar bara, ki jih je vedno zadosti. Vendar se pa Slovenci znamo kakšenkrat tudi premagati. Domov si prinesemo kapljico francoskega vina in se vsedemo, kakor je bilo to večkrat doma. Prijatelj prijatelja obišče, ali gre z njim na izlet in to bo približno vse. Seveda, ne smemo pozabiti: pater Jakob nas je sedaj začel kar resno vabiti k skupnim sv. mašam, kjer nam lepo pripoveduje. Patri župnije St. Barthelemy so nam rekli, naj se v njihovih farnih dvorinah počutimo, kakor če bi bili doma. Daj Bog, da bi mnogi sledili tem klicem!

Znamo se seveda tudi poročati — če je že tako. Vilko Zumer in Marija Kobal sta nas pa, kakor hitro sta imela v žepu poročni list, zapustila in imela na ladji proti Avstraliji medene tedne.

Vidic Gabriel je napravil drugače. Tako je dejal: „Dobil bom nevesto, Zorkico zvesto, potem pa ne bodem več sam. Bom v Nici ostal in bo lušno v naprej“. V cerkvi St. Parthelemy sta navsezadnje po tolikih trdnih sklepih stopila 11. junija pred oltar. Zorka je svojemu stricu, ki je duhovnik doma na Primorskem, poslala lepo barvasto fotografijo, ki jo je s pomočjo „Pariza“ napravil pater Jakob. Poročna gostija je bila polna veselja doma na stanovanju. Zdi se, da se bomo še poročali. Razni Silvoti in Vide in Sonje in Lojzeti in tako dalje se kar resno pripravljajo.

Draščekovi so imeli krst. Rodila se jim je mala in dne 19. junija smo jo krstili na ime Marija. To so imeli veselja pri Draščekovih! Družba veselih prijateljev družine se je pripeljala v St. Barthelemy, da so bili tako priče, kako slovesno je bila prišteta v vrsto božjih otrok.

V Avstralijo so odšli: Ivan Golja iz Breginja in družina Ivana HLEDE iz Solkana (Ivan, žena Ljubica in otroci: Liljana, Vera, Boris).

OB NEMŠKI MEJI

Kaj je novega med nami, poročamo prihodnjič.

OB LUKSEMBURGU

Letošnje godovanje našega g. župnika smo Slovenci iz Aumetza, Tucquegnieux, Alrange-a in še od kje skupno proslavili. Ob treh smo imeli pete litanije Srca Jezusovega v prijazni Marijini kapelici v omeški cerkvi, po litanijah pa smo se v župnijski dvorani ob naših prist-

nih slovenskih poticah in dobrem francoskem vinčku skupno poveselili. Presenetila in razveselila nas je skupina plesalcev v narodnih mošah iz Tucquegnieux pod vodstvom g. Janka Jankoviča. Plesali so belokranjsko kolo, hrvaško polko, češko in ne vem kakšno še in nazadnje kozaški ples ob krasnem igranju (naših) harmonikarjev gospoda in gospe Petkovškovih in kitarista J. Jankoviča. Govorili so godovnjaku: g. Jankovič, ki je kot prvi nagovoril slavljenca; Lidija Petkovšek, ki je voščila izrazila v lepi deklamaciji; Marica Pišlar, ki se mu je v lepem in odlično prebranem govoru zahvalila in mu želela vse najboljše; Slavko Čadež s kratko, a srčkano deklamacijo, msgr. Grims in č. g. Noblet, omeški dekan, ki je prav rade volje nam nudi dvorano in še bolj rade volje prišel med nas na to naše družabno popoldne. Izselski duhovnik se je za voščilno slavlje lepo zahvalil.

Tudi točk izven programa ni manjkalo. G. Hren iz Alrange-a ni mogel, da ne bi nastopil s svojimi „vici“; pevke iz Tucquegnieux so prišle na oder in zapele par lepih pesmi; zlasti pa ni manjkalo plesa in petja, našega pristnega slovenskega petja. Pozno v noč je odmevala po Aumetzu slovenska pesem ta večer. Res nismo se kesali, ko smo prišli na to prireditev, in le težko nam je bilo, ko je bilo treba iti domov.

ESSEN (okolica)

Božji občani so pri sv. krstu postali:

Dne 6. junija 1960 v cerkvi sv. Tomaža v Essen-Bergeborbeck sestrici Sonja in Elizabeta Šoster, hčerkici Šoster Ladislava in Erike, roj. Immig. — 3. julija je prejela sv. krst mala Marija Žebrek, hčerkica Žebrek Antona in Ane, roj. Inkeit, in sicer v cerkvi St. Johann v Altenessenu. — Staršema Knafelj Dominiku in Fridi, roj. Ferko se je narodil mali pobč Drago, ki je bil krščen na isti dan. Prav tako v cerkvi St. Johann. — 24. julija pa je prejel božje otroštvo mali Herbert Praznik, očeta Praznik Franca in matere Erike, roj. Schulz, prav tako v cerkvi St. Johann. — Malčkom, botrom in staršem želimo božjega varstva in milosti pri vzgoji svojih varovančkov!

Zvestobo in ljubezen za vedno so si pred božjim oltarjem obljubili:

Ženin Cesar Anton, doma iz župnije Dobrnič na Dolenjskem (kjer se je rodil svetniški škof Baraga) ter nevesta Jarc Ana iz iste župnije. Poročila sta se 18. junija v Altenessenu. — Puklič Franc iz Šp. Polskave pa je pred Bogom izrekel svoj „da“ in se povezal z Libnik Terezijo iz Mežice, in sicer 23. julija, prav tako v St. Johann. — Iz Castrop-Rauxela sta prišla v Altenessen na poroko ženin Jamšek Ernst iz župnije Dole pri Litiji ter Cerar Barbara iz župnije Ihan pri Ljubljani. Poročila sta se 30. julija. — Vsem ženinom in nevestam želimo božjega blagoslova, zdravih in dobrih otrok, ki so cvet družine, za začetek pa predvsem zdravih in udobnih, pa ne predragih stanovanj!

Zadnjič smo omenili, da se naši ljudje selijo v južno Nemčijo, zlasti v okolico Stuttgarta. Nekaj sto jih že dela v raznih tovarnah.

Novo zaposlitev iščejo naši ljudje tudi v Moersu, kjer baje rudnik bolje plača kot drugje. — Vendar pa našim fantom svetujemo, naj se pred vsako spremembo delovnega mesta dobro premislijo in določijo ugotove, če so delovni pogoji na nudenih mestih res boljši. Prenekateri se je že opekli, ko je mislil, da mu bo šlo bolje, pa je le prepogosto prišel iz dežja pod kap!

V poletju in čez jesen slovenskih maš na tretjo nedeljo v mesecu v Nevigesu ne bo.

Kdaj bomo spet začeli, bo še pravočasno sporočeno.

27. julija je 18 slovenskih otrok odšlo za tri tedne na letovanje na slovensko Koroško, k sestram v Št. Jakob v Rožu. Pri slovesu so se zbrali starši na glavnem kolo-dvoru v Essenu, od koder je vlak popeljal našo mladino na počitnice. Starši se kar niso mogli ločiti od svojih otrok. Še zadnja navodila, naj bodo pridni, še ta ali oni opomin — in vlak je potegnil otroke z nekaj starši, ki so se mudili v vlaku, proti Kölnu! Nič ni pomagalo, lokomotiva je zapihala in iz vlaka ni bilo več moči skočiti. Pa se je zadeva še kar dobro končala. Na naslednji postaji, v Duisburgu, so lahko izstopili in se vrnili domov.

Naš duhovnik dr. Janez Zdešar, se je **PRESELIL** iz Essena v Oberhausen-Sterkrade, Mathildenstr. 18. Nova telefonska številka se glasi: 6-26-76. Kdor kliče iz Essena, mora še preje zavrteti številko 902. — Uradne ure pa ostanejo kakor so bile: v Essenu, v Kolpingstr. 16, v prvem nadstropju, vsak ponedeljek od 9 do 12 dopoldne ter od 3 do 6 zvečer. Poleg tega pa še vsako soboto popoldne od 3 do 6 ure. Prav tako bo slov. maša kot ponavadi: vsako nedeljo in praznik ob 9 uri dopoldne v kapeli bolnice Marienhospital, Altenessen, pri Karlsplatzu.

Naši mali iz Essena
na počitnicah
pozdravljajo starše

Starši, krstni botri
in prijatelji pijejo
na zdravje mali Ladislav
iz Osterfelda
(Nemčija)

OBERHAUSEN (okolica)

Krsti: 31. julija je bila krščena Emilija Pušnik, hčerka Danijela in Marije, roj. Knez, in sicer v cerkvi sv. Vincencija v Osterfeldu. Družina stanuje v Osterfeldu, Scheuerstrasse. Materi in očetu iskrene čestitke!

Poroke: Mladi rudar Ciril Grešak, doma v Breznu pri Laškem, sedaj stanujoč v Osterfeldu, je pripeljal pred oltar mlado nevesto Angeliko Porwich iz Osterfelda. Poroka je bila 4. junija 1960 v St. Josefhospital v Sterkrade. — Prav tam sta sklenila svojo življenjsko zvezo zaročenca Vinco Horžen, doma v Jelšah pri Leskovcu na Dolenjskem, in Marija Kohek iz Srednje Bistrice v Prekmurju. Oba stanujeta v Hildenu pri Düsseldorfu. — Naj spremlja božji blagoslov oba mlada para na skupni življenjski poti!

Zopet smo izgubili mladega slovenskega fanta. Lenart Frančič, rojen v Šafarskem pri Mariboru in v zadnjih letih rudar v Oberhausenu, je pri kopanju utonil. Pomoč je prišla prepozno. Pokopali smo ga ob lepi udeležbi naših fantov 1. julija 1960 v Osterfeldu na pokopališču Klosterhardt. Naj počiva v miru! Vsem sorodnikom in prijateljem iskreno sožalje!

DÜSSELDORF/HILDEN: V Hildenu in Mettmannu pri Düsseldorfu je precej naših ljudi. Fantje in moške delajo tam predvsem v železarnah. Z zaslužkom so zadovoljni, manj pa s stanovanji, ki jih je težko dobiti in so zelo draga. Če je sobica kolikaj velika, že stane 60–70 mark. Ker pa niso bili doma dobrega navajeni, ne vzamejo stvari preveč tragično. Vidiš jih ve-

selih obrazov. — V nedeljo 10. julija smo imeli v Hildenu sv. mašo ob pol 6. uri popoldne v bolniški kapelici na Walderstr. Od septembra naprej bo tam sv. maša vsako drugo nedeljo v mesecu.

AACHEN/ALSDORF: V premogovnike okoli Aachena je pred leti prišlo precejšnje število slovenskih fantov. Nekaj tudi mladih družin. Obvezali so se za dve leti dela pod zemljo. Za večino je ta rok že minil in fantje z veseljem jemljejo slovo od krstov. Odhajajo v tovarne okrog Kölna in Wuppertala. Večina pa jih je še v okolici Aachena. — Na četrto nedeljo v juliju (24. julija) smo imeli v Alsdorfu/Busch v kapelici doma onemoglih (Altersheima) na Altaachenstrasse slovensko sv. mašo s pridigo. Odslej se bomo vedno tam zbirali na vsako četrto nedeljo v mesecu in ne več v farni cerkvi. Kapelica je bolj primerna in častite sestre jo nam z veseljem dajo na razpolago.

KÖLN: Veliko slovenskih fantov in mož dela v tovarnah avtomobilov Ford. Živijo pa precej razkropljeno in sosed ne ve za sosedo. Lepo bi bilo, če bi nam poslali naslove svojih prijateljev in vseh, za katere veste, da jim bomo pošiljali slovenske časopise. Naslove pošljite na naslov slov. duhovnikov v Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18.

STUTTGART (okolica)

Že nekaj časa prihajajo iz drugih delov Nemčije naši rojaki delat v okolico mesta

Stuttgart. V juliju je prišel mednje tudi slovenski duhovnik, ki bo skušal skrbeti zanje. Je to g. dr. Franc Felc, doma iz Idrije. Več let je študiral na Dunaju in nazadnje se je izpopolnjeval v Angliji.

V nedeljo, 25. jul., se je vršila v Ober-Esslingenu prva služba božja, h kateri je prišlo za začetek lepo število oseb. Dvakrat so imeli že tudi družabni večer v Paulus-Heimu v Esslingenu.

Povejte svojim znancem, da bodo zvedeli, da je v Oberesslingenu vsako nedeljo popoldne služba božja za Slovence. Pozneje, ko bo duhovnik zvedel za naslove naših ljudi, bo mogoče poskrbeti tudi za druge kraje. Vsak začetek je težak. Rojaki si želijo reči, ki bi jim v tujini dajale občutek domačnosti. S pogumom in vztrajnostjo se bodo premagale vse težave. Mladi rojaki: na delo za slovensko skupnost!

MÜNCHEN. — 16. julija je srečal Abrahama slov. izs. duhovnik v Münchenu g.

Franc Šeškar, roj. v Tomišlju pri Igu 1910. V Kostanjevici ob Krki je deloval v časih, ko so hitlerjanci in komunisti slepili ljudi. Avgusta leta 1944. ga je Gestapo, nemška policija, odpeljala v koncentracijsko taborišče.

V Dachau je dočakal živ konca vojne in čudežno ušel tistim, ki so ga hoteli odvesti v nove zapore v domovino. V težkih povojnih časih je zbiral naše ljudi in jim pomagal, kolikor je ob rahlem zdravju mogel. Svojo ljubezen do rojakov je ponovno pokazal s svojo skrbjo ob priliki svetovnega evharističnega kongresa v Monakovem. Kličemo mu: »Na mnoga leta!«

* V Mannheimu je avgusta neki Nemec ubil s sekiro 52-letnega Petra Kodermaca, našega rojaka iz Zapotoka v Beneški Sloveniji. Naj nesrečna žrtev počiva v miru!

Slovenci iz vsega Limburga so tretjo nedeljo v juliju poromali v frančiškansko

cerkev v Heerlenu, kjer se hrani slika brezjanske Matere božje. Na sporedu so bile pete litanije, nagovor in sv. maša.

Naslednjo nedeljo pa so rojaki iz Hoensbroeka organizirali izlet v belgijske hribe. Skupno sv. mašo so imeli pri Mariji v Banneux. Ob krasnem vremenu so potovali skozi Spa, Coe in Remouchamps.

V avgustu je lepo število obiskalo domače kraje.

Že v juniju so v družini vrlega g. Lavriča v Hoensbroeku imeli lepo slovesnost, ko sta 10-letna hčerka Marta in 9-letna Antonija prejele zakrament sv. krsta. Čestitamo!

V Maastrichtu sta naša dobra zakonca g. Jožef in ga. Marija Prah praznovala 40-letnico poroke. Čestitamo in kličemo: na mnoga leta!

Na poti na delo je 9. 6. 60 zaradi težke prometne nesreče izgubil življenje rojak g. Franc Karo iz Nieuwenhagerheide. K zadnjemu počitku ga je spremljalo lepo število Slovencev in Holandcev. Naj počiva v miru!

Sporočamo novi naslov slov. duhovnika: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik. — Liege.

Frančiška Reberšek, roj. Koprivšek, sina Stanko in Anton ter hčerka Milka se toplo zahvaljujejo rojakom iz Nizozemske in Belgije, ki so darovali vence, se udeležili pogreba ter molili za pokojnega sina in brata Janeza Reberška.

ZA DOBRO VOLJO

Šestletna Anica je sedela pri oknu in molče strmela proti nebu, kjer so tako lepo migljale zvezdice. Mislila je na nebesa, o katerih ji je že mnogokrat mamica pripovedovala.

Pa je poklicala mamico in vzhičeno vzkliznila: »Pa morajo biti nebesa res lepa, ko je že narobestran tako krasna...«

»Na svetu smo zato, da drugim pomagamo,« je dejal v šoli g. katehet.

»Že prav,« se oglasi mali Franček, »zakaj so pa potem drugi na svetu?«

Z onkraj morja

V Združenih državah je stopil v veljavo nov zakon za vseljevanje beguncev v USA. Tudi po tem zakonu so pogoji za vstop v USA precej strogi in bodo nekatere begunce sprejemali v Ameriko le za »poskušnjo«, to se pravi, da jim dajo zaenkrat dovoljenje za bivanje le začasno in ga lahko pozneje prekličejo. Podrobne informacije dobite pri pristojnih begunskih pomožnih uradih.

*

Prekmurski izseljenci v Severni Ameriki hočejo sestaviti pesmarico prekmurskih pesmi. Po časopisih pozivajo, naj rojaki napišejo vse pesmi, ki jih znajo. Zbirka bo zanimiva.

*

ZA DOBRO VOLJO

Cvičarska modrost. — »Bi še enega, ali ne bi?« — »Glava pravi: ne! Trebuh pravi: šel — Glava je bolj pametna ko trebuh. Kdor je pameten, pa odneha: Micka še enegal«

Težavno delo. — Profesor se muči s pisanjem. Prijatelj ga vpraša: »Kaj pa toli-

ko pišeš? Saj se kar potiš!« — »Veš, žena bi rada predavala o pravicah žene, pa ji moram predavanje jaz sestaviti.«

Vzorno gospodinjstvo. — Gospa je slikarica in pravi služkinji: »Julka, prinesite mi iz kuhinjske omare petrolejsko steklenico, ki ima napis »Jesih«. V njej mora biti malinovec... ampak poduhajte prej!«

Ukrep. — »Na tej brvi se bo prav gotovo kdo v kratkem ponesrečil, če ne boste ničesar ukrenili. Ali ste že morda kaj napravili?« — »O, žel! Znamenje je že naslikano, samo ime bo treba vanj zapisati!«

Iz vojaške bolnice. — Štabni zdravnik (asistentu): »Gospod kolega, mož na štev. 5. je izgubljen. Mene ne bo več, ker odpotujem za dva dni. Sporočite mi pa, kdaj bo raztelesenje.«

Čez dva dni se vrne in pravi asistentu: »Zakaj mi pa niste sporočili, kdaj je bilo raztelesenje?«

Asistent: »Oprostite, gospod štabni zdravnik, mož je ozdravel in bo danes odpuščen iz bolnice.«

Štabni zdravnik: »To ni mogoče. — Potem ste ga pa napak zdravili.«

Naša mucka

Mucka mala
se igrala
je na vrtu
dneve tri,
ker pa trudna
je postala,
v kot se vleže
in zaspí.

Pride miška,
mucko gleda,
to prečudno
se ji zdi,
da sred' spanja
vedno sanja,
čudno gode
in smrči.

Pa pokliče
še mladiče
in sosedov
mišji par
in vse tete
brzopete,
vsak naj vidi
čudno stvar.

Vsi se zbrali,
zborovali,
kaj storiti
jim je zdaj,
mucko radi
pokopali,
da bi prost bil
mišji raj.

Miško stari
pa preudari,
da le mucka
trdno spi,
da nadloga
brzonoga
ni še umrla,
še živi!

A mogoče,
želje vroče
izpolnijo
se nocoj,
čudno spanje
in smrčanje
to pomeni
smrtni boj!

Enoglasno
sodbo jasno
potrdili
so na glas,

Miško stari
pa udari
urno polko
v kontrabas.

Tacke mali
si podali,
s peto bili
so ob pod,
saj nadloge
brzonoge
rešen zdaj je
mišji rod.

A sred' spanja
mucka sanja,
da po miškah
ji diši,
brž se dvigne
z repom migne,
se za tropom
zakadi.

Kaj ujela
mucka bela,
ker zaspala
pravi čas?
Miške zale
so zbežale,
plen njen bil je
kontrabas!

• Lojze Stegel, Francija

NAŠA LUČ

Ali
uganeš?

IZPOLNJIVALNICA

- RA — — je vrsta perutnine
— RA — — se potika po njivah
— — RA — ga redijo kot kokoši
— — — RA nevarna kača

UGANKA

Ce poiščeš prave odgovore na besede za naslednje reči, bodo prve črke teh besed povedale ime meseca, zadnje besede črke pa bodo te-le: vasedajjog. — 1 na pol črn, 2 številka, 3 domača žival, 4 nasprotje od mehak, 5 prva mati, 6 ime meseca, 7 borba, 8 moško ime, 9 priprava, s katero se trobi.

POSETNICA — VIZITKA

MARICA ŠKANKIBIST

Ta rojakinja je bila na počitnicah nekje na Gorenjskem. — Kje? V katerem kraju?

SLOVENSKA LEPOSLOVNA VPRAŠALNICA

- d — — — — je bil slovenski pisatelj, katerega nekaj povesti je izdala Mohorjeva družba.
— n — — — je bilo krstno ime pesnika Aškerca.
— l — — — — je pisal o Trebušniku.
— ng — — — — je novejši slovenski pisatelj.
— e — — — — današnji tržaški slov. pisatelj.

Namesto črtic napiši pravilno črko. Prve črke teh besed povedo za ime pisatelja Fajgela.

RESITEV UGANK IZ ŠTEV. 6

Odštevalnica. — Bog in Slovenija.

Zlogovnica. — Kar Bog stori, vse prav stori.
Posetnica. — Klarinet.

Pravokotnik. — Vodoravno: 1 Celovec, 8 nanesel.

Dopolnjevalnica. — Mati, Mamica, Marja, Majnik, Matica.

POZIV

Morda imate doma naslednje številke

1. letnik „Naše luči“ (1952): 3, 6.
2. letnik „Naše luči“ (1953): 3, 4.
3. letnik „Naše luči“ (1954): 3, 12.
4. letnik „Naše luči“ (1955): 1, 2, 10.
5. letnik „Naše luči“ (1956): 1, 5.
6. letnik „Naše luči“ (1957): 1, 2.
7. letnik „Naše luči“ (1958): 8.
8. letnik „Naše luči“ (1959): 1, 2.
9. letnik „Naše luči“ (1960): 1.

Poglejte po predalih in če najdete katere od teh števil, ter jih lahko odstopite, pošljite jih upravi NL. Jih zelo rada odkupi, da bo mogla zvezati posamezne letnike.

Več knjižnic nas prosi za nekatere gornjih števil. Večan letnik „Naše luči“ je velika dragocenost. V njem je toliko lepih člankov! Vsebuje mnogo podatkov o življenju slovenskega človeka na tujem.

SLOVENSKI AVTOMOBILISTI!

Ko kupujete ali prodajate avlo, ko hočete zamenjati gume, ko je vaš avto treba umiti ali namazati, ko žejen zahteva bencinske pijače, se obrnite na

ESSO SERVICE

JARNY, 11 Avenue de la Republique, Meurthe-et-Moselle,

kjer Vam vsak dan postreže

FLORIJA MOČILNIKAR